

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce: R [redacted] S [redacted] narozen [redacted]
trvale bytem [redacted]
zastoupen **Mgr. Milanem Vaňkát**em, advokátem, ev. č. ČAK 15580,
se sídlem Navrátilova 664/10, PSČ 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16

o zaplacení 93 560 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se co do částky 34 908,50 Kč zastavuje.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 50 000 Kč a 8 651,50 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,75 % p. a. z částky 93 560 Kč od 26. 7. 2018 do zaplacení, se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladu řízení ve výši 900 Kč v písemném vyhotovení rozsudku, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 náhradu nákladů řízení ve výši 132 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 9. 2018 domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy a škody s odůvodněním, že proti žalobci bylo nedůvodně vedeno trestní stíhání od 5. 10. 2017 do 24. 3. 2018 a to u Okresního soudu ve Svitavách pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce dále popsal průběh trestního řízení tak, že toto bylo zahájeno usnesením policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Územní odbor [REDAKCE] oddělení obecné kriminality dne 5. 10. 2017 pro spáchání přečinu porušování domovní svobody a přečinu krádeže. Žalobce podal stížnost, ta byla zamítnuta dne 24. 10. 2017 usnesením Okresního státního zastupitelství ve [REDAKCE]. Dne 5. 2. 2018 byla podána obžaloba a následovala hlavní líčení s tím, že rozsudkem č. j. [REDAKCE] ze dne 7. 3. 2018 byl žalobce obžaloby zproštěn. Rozsudek nabyl právní moci 24. 3. 2018. Žalobce požaduje jednak částku 43. 560 Kč vč. DPH jako náhradu nákladu vynaložených na obhajobu a cestovné, a dále potom požaduje částku 50 000 Kč z titulu nemajetkové újmy, a to s odůvodněním, že v průběhu trestního stíhání pocíťoval jako značnou újmu a samotnou skutečnost, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání, vnímalo jeho okolí způsobem, který velmi snižoval jeho vážnost a občanskou čest. Přestože byl žalobce o své nevinně pevně přesvědčen, opakovaně o ní bezvýsledně upozorňoval orgány činné v trestním řízení. Toto mu způsobilo psychické problémy, byl neustále v psychickém napětí. Žalobce nepostupoval nestranně a neobjektivně při zásazích v bytě, který žalobce dříve vlastnil a poté k němu měl zřízené věcné břemeno bez platného užívání. K žalobci naopak vždy přistupovali jako k jednoznačnému viníkovi. Soudci byl omezen na osobní svobodě, byt' v relativně krátce, což ale ve svém věku a vzhledem k zdravotnímu stavu těžce nesl. Policejní orgán ignoroval stav zapsaný v katastru nemovitostí, ačkoliv na to žalobce opakovaně poukazoval. Podáním ze dne 7. 3. 2019 potom žalobce doplnil své tvrzení týkající se nemajetkové újmy tak, že od počátku žalobce poukazoval na stav zapsaný v katastru nemovitostí, který však PČR a státní zastupitelství od počátku ignorovaly. Žalobce se může jen domnívat, že servilita místního policejního oddělení souvisela s tím, že bývalá manželka žalobce je zaměstnána na odvolacím finančním ředitelství. Policisté dokonce omezili žalobce na osobní svobodě, odvezli ho z jeho bytu, byt' jej následně propustili na svobodu. PČR přitom v bytě žalobce zasahovala opakovaně, vždy se odmítla zabývat stavem zapsaným v katastru nemovitostí. Žalobcova dobrá pověst byla zásahy policie a následným zahájením trestního stíhání podstatně zasažena. [REDAKCE] není tak velké město, přičemž v okolí žalobce se vědělo o jeho trestním stíhání. Byly zasaženy i dva synové žalobce, současní vlastníci předmětného bytu, kteří jsou nyní v podstatě rozhádání. Žalobce trpěl úzkostí, nepohodlím a nejistotou. Žalobce použil částku 300 Kč za jeden den trestního stíhání s ohledem na absenci vazebního stíhání a hrozící trestní sazbu. Výsledek následně zaokrouhlil na 50 000 Kč. Zároveň žalobce vzal žalobu zpět do přiznané částky 34 908,50 Kč. V tomto rozsahu soud řízení zastavil.
2. Žalovaná učinila nesporné uplatnění nároku a to ke dni 13. 7. 2018, dále popsala průběh trestního stíhání žalobce s tím, že co se týká majetkové újmy, zde přiznala žalobci částku ve výši 34 908,50 Kč s tím, že jako náklady obhajoby nebyly přiznány, neb byla snížena odměna za úkony právní služby a to ze dne 9. 10. 2017 stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že tato odměna náleží pouze ve výši jedné poloviny odměny za úkon ve smyslu Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová

- usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. [REDACTED] dále za dne 20. 10. 2017 nahlížení do spisu, kdy toto není úkonem dle advokátního tarifu. Dne 20. 10. 2017 porada s klientem, v mezidobí této porady a porady ze dne 15. 11. 2017 neproběhl žádný úkon ve věci, tato nebyla shledána účelnou; a dále ze dne 5. 12. 2017 vyjádření a návrh na doplnění vyšetřování, kdy toto není úkonem dle advokátního tarifu. Částka byla vyplacena dne 19. 9. 2018. Co se týká náhrady na majetkové újme z titulu nezákonného rozhodnutí, zde je potřeba tvrdit a tuto ujmu dostatečně prokazovat, trestní stíhání žalobce trvalo 5,5 měsíce, což se jedná o dobu přiměřenou vzhledem k povaze trestného činu. Za samotné trestní stíhání se žalovaná omluvila poté, co konstatovala, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí.
3. Soud má za prokázaný průběh řízení ze spisu Okresního soudu ve Svitavách [REDACTED] a to tak, že usnesením policejního orgánu Policie České republiky se dne 5. 10. 2017 č. j. [REDACTED] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu porušování domovní svobody podle ust. § 178, odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, a trestného činu krádeže podle § 205, odst. 1, písm. b trestního zákoníku. Dne 5. 2. 2018 byla podána obžaloba. Následovalo hlavní líčení s tím, že následně rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 7. 3. 2018 č. j. [REDACTED] byl žalobce obžaloby zproštěn. Rozhodnutí potom nabylo právní moci dne 24. 3. 2018.
 4. Z výpovědi žalobce a svědků R [REDACTED] S [REDACTED] a Z [REDACTED] N [REDACTED] má soud za prokázané zhoršení zdravotního stavu, zejména to, že žalobce špatně spal, zhubl 8 kg, avšak soud toto klade do širší příčinné souvislosti, shora uvedený zásah do zdraví žalobce nebyl dán převážně trestním stíháním, ale celkovou situací v rodině a zejména velmi špatnými vztahy s manželkou. Manželka žalobce dlouho pomlouvala, vyhrožovala, že ho dostane do blázince, prováděla žalobci různé naschvály, nechala vyměnit zámky. V případě, že se na ní žalobce krůvě podíval, sahala po telefonu, chtěla volat policii, pomlouvala ho i že je alkoholik. Jedná se o menší město, kde se vše roznese. Toto potvrdili i uvedení svědci. Ve volnočasových aktivitách se trestní stíhání nijak neprojevovalo. Problémy se [REDACTED] tyto má už po dobu delší než 3 roky. Problémy s [REDACTED] má již déle, dříve než bylo zahájeno trestní stíhání. V noci se budí, dává si dohromady, co manželka řekla. Co se týká synů, ti jsou malinko rozhádaní. Syn M [REDACTED] občas telefonuje bývalé manželce, dá se říci, že ona ho hecuje proti němu. Co se týká přátel, ti se na něj dívali všelijak. Když chodí do hospody na pivo, tak se mu smějí, jak s ním jeho bývalá manželka vydrbala.
 5. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újme došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová

6. Soud má za prokázaný skutkový stav průběhu řízení shodně s jeho popisem tak jak tento proběhl u Okresního soudu ve Svitavách pod sp. zn. [REDAKCE]
7. Co se týká právního posouzení, soud se nejprve zabýval požadavkem žalobce na náhradu škody, která spočívala ve vynaložených nákladech na právní zastoupení. Ze strany žalované byla většina částek přiznána s tím, že nebyly přiznány některé úkony. Co se týká požadavku žalobce na zaplacení celého úkonu právní služby za stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 9. 10. 2017, soud odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. [REDAKCE] s tím, že se jedná o úkon právní služby, který je účtován pouze ve výši jedné poloviny uvedeného úkonu, který také žalovaná přiznala v tomto směru. Soud požadavek na zaplacení půl úkonu za tento úkon právní služby shledával nedůvodným. Dále žalobce požadoval plný úkon nahlížení do spisu ze dne 20. 10. 2017, zde soud odkazuje na vyjádření žalované s tím, že se nejedná o úkon podle advokátního tarifu, podle advokátního tarifu je jediným úkonem nahlížení do spisu, za který lze požadovat odměnu jako účelně vynaložený náklad, je nahlížení do spisu po výzvě po ukončení vyšetřování a to v případě seznámení se se spisem při skončení vyšetřování, za což žalobci odměna přiznána byla. Dále byla požadována porada s klientem ze dne 20. 10. 2017, zde je nutné poukázat na celkový průběh řízení s tím, že účelně vynaloženými náklady jsou potom náklady, které mají logickou návaznost a právě vedou k zproštění žalobce obžaloby s tím, že zde byly účtovány dvě porady a to ze dne 20. 10. 2017 a následně 15. 11. 2017, kdy v mezidobí nedošlo k žádnému jinému úkonu ze strany žalobce ani jeho právního zástupce, ani ze strany orgánů činných v trestním řízení. Soud tak má za to, že se jedná o porady, které v rozmezí necelého jednoho měsíce proběhly, aniž by se zde jakkoli změnil skutkový stav a procesní stav celkového řízení. Soud se souhlasí se žalovanou, že se jedná o úkon, který nelze shledávat účelně vynaloženým nákladem na zrušení nezákonného rozhodnutí. Dalším požadavkem bylo proplacení vyjádření a návrh na doplnění vyšetřování ze dne 5. 12. 2017, kdy i k tomu soud potom uvádí, že se opět nejedná o úkon právní služby, za který by bylo možné požadovat proplacení dle vyhlášky 177/96 Sb., nejedná se o úkon dle advokátního tarifu. V tomto směru má soud za to, že ze strany žalované k požadavku žalobce bylo vyhověno řádně. Co se týká zbývajících čtyř požadavků ze strany žalobce, tato soud shledal nedůvodné.
8. Další požadavkem žalobce pak byla náhrada nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč za samotné trestní stíhání, které bylo vedeno na základě nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání.
9. Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením

milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury, viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

10. Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by o notoriету, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
11. Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob a toto není na místě presumovat, ale prokazovat. Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžitá materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným viz Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále nález **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu, k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, s jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *syžý*

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová

bladovému nevěří nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními, pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku, působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost. Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečovanou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej nálezk Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů.

12. Soud se dále zabýval požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání z titulu nezákonného rozhodnutí. Stejně jako žalovaná dospěl k závěru, že ve věci existuje odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, územní odbor [redacted] oddělení obecné kriminality SKPV ze dne 5. 10. 2017, č. j. [redacted] které bylo zrušeno právě osvobozujícím rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 7. 3. 2018, č. j. [redacted]. Soud vyzval žalobce, aby tedy jasným způsobem definoval jednotlivé zásahy do jeho osobnostní sféry, dále intenzitu zásahu, kterou mu byla shora uvedeným trestním stíháním fakticky způsobena. Žalobce uváděl, že žije v [redacted] což je malé město, musel zásahy policie vysvětlovat svým sousedům a přátelům, žalobce snášel trestní řízení hůř, byl vyššího věku, nebyl v dobrém zdravotním stavu. Dále také uvedl, že se toto podepsalo na rozpadu rodiny. Soud k tomuto výslechu jak žalobce, tak i syna žalobce jako svědka, právě vycházel zejména z výslechu žalobce, který víceméně však žádný konkrétní intenzivní zásah, způsobený samotným trestním stíháním do osobnostní sféry neshledal ani nevyprávěl. Žalobce, co se týká zdravotního stavu, uváděl, že měl vyšší tlak, bral léky, nicméně toto bylo již před zahájením trestního stíhání. Co se týká volnočasových aktivit, žalobce uvádí, že žádné neměl, byl důchodce, nebylo tedy zasaženo ani do profesní stránky, a co se týká rodinné stránky života nebo práva na rodinný a soukromý život, soud k tomuto uvádí, že právě rozpad manželství žalobce a jeho rozklad, a to včetně poškození vztahu se syny i dalšími příbuznými, a to ze strany manželky, bylo dáno nikoliv trestním stíháním, ale právě trestní stíhání bylo vygradováno uvedeným rozkladem rodinných vztahů mezi jednotlivými příbuznými žalobce. Sám žalobce k tomuto uváděl, že právě po rozvodu manželů, ve kterém figurovala i nevěra, došlo ke zhoršení vztahů zejména s bývalou manželkou, byla to bývalá manželka, kdo inicioval trestní stíhání žalobce. Stejně tak potom, co se týká vztahu s přáteli nebo další rodinou, sám žalobce uvádí, že si z něj tropili známí přátelé posměšky, nikoliv však ve vztahu právě s trestním stíháním, ale právě ve vztahu k bývalé manželce a k tomu, co manželka vůči žalobci konala a činila. Co se týká rozkladu z přízní manželky, jak vypovídá žalobce, zde má soud za to, že se opět jedná nikoliv o důsledky a následky trestního stíhání, ale o následky právě rozkladu rodiny. Soud tak má za to, že samotné trestní stíhání bylo víceméně pouze vrcholem rozkladu rodinných vazeb, rodinných vztahů mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová

bývalými manželi, stejně tak, co se týká vztahu se syny. Soud vyslyšel jednoho syna a ten uváděl, že se s otcem normálně baví, stýká, pomáhá mu. Druhý syn s otcem má horší vztahy, i se svědkem, nicméně toto není dáno opět samotným trestním stíháním, ale uvedeným rozkladem v rodině a chováním jak žalobce, tak jeho bývalé manželky. Žalobce tak netvrdil žádnou konkrétní skutečnost, která by byla prokázána jako následek samotného trestního stíhání, tedy že by samotné trestní stíhání zásadním způsobem zasáhlo do standardního stylu života. Soud má za to, že tím zásadním zásahem, který do života žalobce zasáhl, byl právě ne příliš šťastný rozvrat a následný rozklad manželství, a tím pádem i rodinných vztahů v okolí žalobce, kdy právě toto přispělo ke shora uvedeným následkům a zásahům do rodinné, osobnostní a zdravotní sféry žalobce tak, jak je toto uváděno. Soud zde neshledal právě příčinnou souvislost mezi samotným trestním stíháním a shora uvedenými následky a zásahy do jakékoliv soukromé sféry žalobce. Soud k tomuto navíc uvádí, že samotné trestní stíhání trvalo od října 2017 do března 2018, tedy cca 5 měsíců, což je doba velmi krátká, ve věci proběhlo pouze jedno hlavní líčení, na základě tohoto proběhlého hlavního líčení byl žalobce obžaloby v plném rozsahu zproštěn. Soud tak dospěl k závěru, že samotná omluva tak, jak byla poskytnuta žalobci ve stanovisku žalované, je dostačující formou nápravy, když soud neshledal, že by zde existoval jakýkoliv intenzivnější zásah, který by se projevil v jakékoliv osobnostní sféře žalobce. Soud tak dospěl k závěru, že samotné porušení práva a omluva tak, jak se jí žalobci dostalo ze strany žalované, je dostačující formou nápravy.

13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl tak, že žalobce je povinen nahradit žalované náhradu nákladů řízení, a to dle § 141 odst. 2 o. s. ř. Soud k tomuto podotýká, že žaloba byla podána tomuto soudu dne 7. 9. 2018, zatímco požadavek na náhradu škody a nemajetkové újmy u žalované byl doručen dne 13. 7. 2018. Od dne 13. 7. 2018 tedy běžela šestiměsíční lhůta pro předběžné projednání nároku, která je základní nutností pro to, aby mohl žalobce podat žalobu k soudu, tato lhůta by tedy měla uběhnout ke dni 13. 1. 2019. Stanovisko žalované však bylo vydáno již v září, a to 17. 9. 2018, tedy cca po 2 měsících od doručení požadavku, bylo tedy vydáno v zákonné šestiměsíční lhůtě a žaloba tak byl podána předčasně. Za situace, kdy žalovaná uznala nárok žalobce částečně důvodným, a v tomto rozsahu vzal žalobce žalobu částečně zpět, byla to žaloba, která byla podána předčasně, a zpětvzetí potom zavinil sám žalobce právě předčasným podáním uvedené žaloby, a co se týká zbytku, zde soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a žalobu zamítl a v tomto případě tedy žalobce úspěšný nebyl. V dané situaci je to žalovaná, kdo jednak byla ve sporu úspěšná a jednak žalobce, kdo způsobil předčasností svojí žaloby nutnost částečného zastavení uvedeného řízení. Soud tak dospěl k závěru, že je to tedy žalovaná, komu přísluší náhrada nákladů řízení.

14. Zároveň soud uložil žalobci náhradu nákladů řízení vzniklých zaplacením cestovné svědkovi.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha 7. června 2019

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Markéta Belingerová